

ชื่อผลงานวิจัย	การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษา ปวส. 2/4 ด้วยวิธีการ มอบหมายภาระงานที่ใช่-งานที่ชอบ
ชื่อผู้วิจัย	ว่าที่ร้อยตรีภาณุพงศ์ บุสมาน
ตำแหน่ง	อาจารย์ผู้สอน
วุฒิการศึกษา	ธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยเกริก
สถานศึกษาที่ติดต่อ	วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ
ปีที่ทำวิจัยเสร็จ	พ.ศ.2567
ประเภทงานวิจัย	ประเภทที่ 1 วิจัยการเรียนการสอน (ชั้นเรียน)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษา รายวิชาหลัก เศรษฐศาสตร์ ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนดร้อยละ 80 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบ ต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นปีที่ 2 สาขา ดิจิทัล ที่มีปัญหาเรื่องการณ์เรียน จำนวน 6 คน ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหลัก เศรษฐศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบบันทึกการส่งงาน แบบบันทึกการสังเกต ในการเรียนวิชาหลัก เศรษฐศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

การแก้ไขปัญหา การณ์เรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาดิจิทัล จำนวน 6 คน รายวิชาหลัก เศรษฐศาสตร์ โดยใช้วิธีมอบหมายภาระงานที่หลากหลาย ภาระงานที่ใช่-งานที่ชอบ พบว่านักศึกษา ผ่านเกณฑ์ของอัตราการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนด ร้อยละ 80 นักศึกษาสามารถส่งงานตามเงื่อนไขที่กำหนด จำนวน 3 คน ได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย ร้อยละ 80 นายธนภัทร โชะวิเศษ ร้อยละ 80 และนายอานัส โสณะมิตร ร้อยละ 80 ส่วนนายธีรภัทร มาณหาเข็ม ร้อยละ 50 นายรพีภัทร กุนจู ร้อยละ 50 และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ ร้อยละ 50 ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจาก นายรพีภัทร กุนจู และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ มีพฤติกรรมขาดความกระตือรือร้น มีกิริยาท่าทางแปลกๆ บางครั้งมีลักษณะเหมือนไม่เข้าใจคำสั่ง สังเกตจากการส่งงานหรือปฏิบัติภาระกิจในแต่ละครั้งที่ยอมมอบหมายภาระงาน โดยผู้ทำการวิจัยต้องใช้ความพยายามเกินกว่าปกติ น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้อง ทำการศึกษานักเรียนดังกล่าวในเชิงลึกต่อไป

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากที่ได้รับมอบหมาย ปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอน สำหรับนักศึกษาระดับชั้น ปวส. 2/4 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ จำนวน 23 คน ในการปฐมนิเทศรายวิชา ได้ดำเนินการชี้แจงต่อนักศึกษาทั้งหมดตามบัญชีรายชื่อ ถึงวิธีการเรียนการสอน และรวมถึงการเก็บคะแนนต่าง ๆ ในการเรียน ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียน กิจกรรมระหว่างการสอน ส่งเสริมผลักดันให้นักศึกษาฝึกทักษะ ร่วมกันฟัง ซักถาม คิด พูด วิเคราะห์ ภายในกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้และหาบทสรุปกลุ่ม สืบค้นหาคำตอบ/แก้ไขปัญหา ภายในกลุ่ม และข้ามกลุ่มอย่างอิสระ เปิดโอกาสให้เพื่อนนักศึกษา แสดงทัศนะ แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือนำไปสู่การแก้ปัญหาและหาทางออกในแต่ละกิจกรรม งานมอบหมายและที่กำหนดให้ กำหนดรูปแบบการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลของผู้เรียน ในสัปดาห์ที่ 8 ปรากฏพบว่า นักศึกษาชายในรายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุ และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ นักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ซึ่งลงทะเบียนเรียนรายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ สาขาดิจิทัล มีพฤติกรรมหนีเรียน ไม่ส่งงาน และในแต่ละคาบ ขาดความร่วมมือ และขาดรับผิดชอบต่องานที่มอบหมาย และส่งผลในงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ไม่เสร็จไปตามกำหนดเวลาไว้

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาหาสาเหตุ และหาทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นของกลุ่มนักศึกษาชายได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุ และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ สาขาดิจิทัล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของการร่วมเรียนในห้องเรียน ในการเรียนอย่างมีเป้าหมาย มีเหตุผลและอยู่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในสังคมห้องเรียนได้ ด้วยวิธีการมอบหมายภาระงานที่หลากหลาย ไม่ซ้ำกันตามความถนัด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อแก้ปัญหาคาดการณ์เรียนของนักศึกษา รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ โดยใช้วิธีการมอบหมายภาระงาน ที่หลากหลายไม่ซ้ำกัน ตามความถนัด ให้ผ่านเกณฑ์การวัดประเมินผลที่กำหนด ร้อยละ 80
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษาต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรม	หมายถึง การกระทำการแสดงออก อาทิ ปกป้อง รวมถึงลักษณะสีหน้าท่าทาง ซึ่งบ่งบอกถึงความรู้สึกภายในความชอบหรือไม่ชอบของบุคคล
การหนีเรียน	หมายถึง พฤติกรรมไม่เข้าเรียนอันเกิดจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก
ภาระงาน	หมายถึง ความรับผิดชอบต่อผลงานที่ได้รับมอบหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นปีที่ 2 สาขาดิจิทัล ที่มีปัญหาเรื่องการหนีเรียน จำนวน 6 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การหนีเรียนรายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นปีที่ 2 สาขาดิจิทัล

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การเข้าเรียน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์

2.3 ตัวแปรแทรกซ้อน การมอบหมายภาระงานแต่ละคนอันหลากหลาย

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาหนีเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและได้ทำการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนรู้

การเรียนรู้ (สุราษฏร์ พรหมจันทร์, 2555 :หน้า 2-5) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนโดยผู้เรียนเอง ครูเป็นเพียงผู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนครูสามารถวัดหรือสังเกตได้โดยการใช้เครื่องมือไปวัดหรือตรวจสอบแล้วแปลความออกมาอีกทีหนึ่ง พฤติกรรมจึงหมายถึง การกระทำการแสดงออก อากัปกิริยา รวมถึงลักษณะสีหน้าท่าทาง ซึ่งบ่งบอกถึงความรู้สึกภายใน ความชอบหรือไม่ชอบของบุคคล ตัวอย่าง ของพฤติกรรม เช่น การพูด การอธิบาย การเดิน การยืน การแสดงออกทางสีหน้า จังหวะการพูด ความดังของเสียง เป็นต้น พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการจากผู้เรียนนั้นอาจแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

1. ต้องการให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาได้ มีความสามารถทางสติปัญญา (Intellectual Skills) มีความเฉลียวฉลาดเพิ่มขึ้น ความสามารถทางสติปัญญา คือ ความสามารถในการใช้ความรู้ (Knowledge) ที่มีอยู่ในสมองไปคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้สำเร็จลงต่อไป เนื่องจากคนเราแต่ละคนมีความรู้ไม่เท่ากัน ทั้งประสบการณ์ในการแก้ปัญหา ก็ไม่เท่ากัน จึงเป็นผลให้ความสามารถทางสติปัญญาของคนเราแตกต่างกันไปด้วย อย่างไรก็ตาม เป็นหน้าที่ของครูที่จะให้ Information (ข้อมูลข่าวสารทั่วไปภายนอกตัวผู้เรียน) อย่างเป็นระบบ ตามหลักของการให้เนื้อหา คือ ต้องมีการแยกย่อยและจัดเรียงลำดับเนื้อหาตามสมควร โดยคำนึงถึงปริมาณที่เหมาะสมในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่ซึ่งผู้เรียนจะสามารถจดจำและเข้าใจได้มากที่สุด

2. ต้องการให้ผู้เรียนทำงานได้โดยให้กล้ามเนื้อหรือประสาทสัมผัส ไม่ว่าจะเป็นการมอง การชิม การดม การฟัง หรือสัมผัสร่วมด้วย ความสามารถทางทักษะกล้ามเนื้อ (Physical or Motor Skills) หมายถึง การใช้กล้ามเนื้อทำงานร่วมกับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ตามลักษณะที่ควรจะเป็น แล้วได้ชิ้นงานหรือผลงานที่ถูกต้องภายในเวลาที่เหมาะสม จำนวนครั้งในการฝึกปรือถึงความถนัดในการใช้ทักษะ ส่งผลต่อความชำนาญและความคง

อยู่ของทักษะฝีมือนั้นด้วย กล่าวคือ การฝึกบ่มเพาะบ่มผลให้เกิดทักษะความชำนาญได้มากและการใช้ทักษะเหล่านั้นบ่อย ๆ จะเป็นการเสริมความคงทนและให้เกิดความชำนาญเพิ่มมากขึ้น

3. ต้องการให้ผู้เรียนเป็นผู้มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงาน มีความตระหนักรับผิดชอบต่อหน้าที่ เป็นคนตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์สุจริต เป็นพลเมืองดีในสังคม กิจนิสัยของบุคคลในการทำงาน (Work Habit) เป็นการสะท้อนออกจากภาวะจิตใจที่ พร้อมจะแสดงให้เห็นถึงความตระหนัก ความรับผิดชอบ ความเอาใจใส่ ฯลฯ ในภาวะและเหตุการณ์ต่าง ๆ การให้เนื้อหา (Information) ในเรื่องกิจนิสัยมิได้เป็นการสร้างกิจนิสัยโดยตรง แต่เป็นการสร้างความรู้เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบว่าสิ่งนั้นควรหรือไม่ควรปฏิบัติ ควรกระทำหรือไม่ควรที่จะละเว้น ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในด้านนี้ จะต้องมีส่วนแวดล้อมและสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยในสิ่งที่ต้องการจะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เช่น ถ้าต้องการไม่ให้ผู้เรียนเข้าทำงานสาย ครูผู้สอนก็ต้องไม่สาย เป็นต้น

สาเหตุของปัญหาพฤติกรรมขาดเรียน

1. ด้านครอบครัว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2544, หน้า 17-18) ได้กล่าวไว้ว่าอิทธิพลจากครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่พี่น้องในครอบครัว ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. พ่อแม่ไม่ปรองดองกัน มีลักษณะของบ้านแตก เช่น พ่อแม่แยกทางกันอยู่ หย่าร้างกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทำให้ผู้เรียนขาดความปลอดภัย ขาดความอบอุ่น ต้องออกจากบ้านมาพึ่งผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน

2. การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มักเลี้ยงดูแบบปล่อยปละ ละเลย หรือเอาใจใส่มากเกินไป ทำให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับสภาพความเป็นจริงไม่ได้ เกิดความขัดแย้งและปมด้อยขึ้น อาจหันไปพึ่งพาเหล่า บุหรี่ ยาเสพติด

3. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับพ่อแม่ หากมีความเข้าใจที่ดีต่อกันจะลดปัญหาของวัยรุ่นให้ลดน้อยลงได้ เพราะสามารถพึ่งพาพ่อแม่ได้

4. ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว พี่น้องที่ไม่เข้าใจกัน ทะเลาะกัน พ่อแม่รักน้องเกินกว่าพี่ จะเกิดความแตกแยกกันในหมู่พี่น้องได้

2. ด้านกฎระเบียบของวิทยาลัย

ระเบียบของวิทยาลัยเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและการให้คะแนนของนักศึกษา (มหศักดิ์ ร่วมรักษ์, 2540: หน้า 4-5)

1. เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยในวิทยาลัย ได้แต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายปกครอง เพื่อเป็นแกนกลางรับผิดชอบ ในการปฏิบัติงาน ควบคุมความเรียบร้อยภายในวิทยาลัย

2. เกี่ยวกับการสร้างระเบียบวินัยของนักศึกษา ได้แก่ การอบรมชี้แจง แนะนำนักศึกษาให้เข้าใจกฎระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการติดต่อประสานงานกับอาจารย์ผู้สอน และอาจารย์ที่ปรึกษาหัวหน้าฝ่ายปกครอง เพื่อแก้ไขปัญหาความประพฤติของนักศึกษา ให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วางไว้

3. เกี่ยวกับการรักษาวินัยของนักศึกษา การฝ่าฝืนไม่ทำตามกฎระเบียบข้อบังคับของวิทยาลัย เป็นหน้าที่ของฝ่ายปกครองที่ต้องมีการประสานงานกับผู้ปกครอง ให้รับทราบ และทำการแก้ไขความประพฤติของนักเรียนร่วมกัน

3. ด้านครู

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 138-139) ได้กล่าวว่า ครูเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการขาดเรียน โดยแบ่งครูได้ดังนี้

1. ครูไม่เข้าใจเด็ก ครูต้องเป็นทั้งผู้สอนและเป็นพี่ปรึกษา เป็นที่พึ่งให้กับเด็กได้ เมื่อเด็กไม่เข้าในครู ก็จะทำให้เกิดความเหินห่างเป็นเหตุให้ขาดเรียนได้
2. ครูไม่พอกับจำนวนนักเรียน ทำให้บางวันได้เรียนบ้าง ไม่ได้เรียนบ้าง ทำให้เด็กคิดว่าการมาเรียนมีค่าเท่ากับการไม่มาเรียน จึงอยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงาน หรือไปเที่ยวเตร่ดีกว่ามาวิทยาลัย
3. ปัญหาครูสอนไม่ดี ไม่ได้เตรียมตัวสอนมาให้เด็กทำงานอย่างเดียว ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน ไม่อยากมาวิทยาลัย
4. ครูไม่สนใจและไม่ติดตามเด็ก ครูบางคนไม่ติดตามว่าเด็กมาเรียนหรือไม่ จึงทำให้เด็กคิดว่าการไม่มาเรียน ครูคงไม่รู้
5. ครูดุเกินไป ขาดความเห็นใจ ขาดความเมตตา ทาอะไรไม่ถูกใจก็ทำโทษ ทำให้เด็กเกิดความหวาดระแวง ไม่สบายใจ ขาดความอบอุ่น ไม่อยากมาวิทยาลัย
6. ครูไม่ให้ความเป็นธรรมกับเด็ก ไม่ยุติธรรม มีความลำเอียง ทำให้เด็กเกลียดครู เกลียดวิทยาลัย และจะขาดเรียนไม่เรียนกับครูคนนั้น
7. ครูขาดการติดต่อกับผู้ปกครอง เด็กบางคนไม่มาวิทยาลัย แต่ทางวิทยาลัยไม่แจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และผู้ปกครองไม่แจ้งสาเหตุของการขาดเรียน

4. ด้านเพื่อน

เพื่อนเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพื่อนมีหลายประเภท ถ้าเด็กคบเพื่อนที่ดี ก็จะชักนำไปในทางที่ดี แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ดีก็จะชักนำการขาดเรียนเพื่อไปเที่ยวเตร่หาความสนุกสนานจากที่อื่น หรือหากคบเพื่อนที่เกเรก็จะทำให้เป็นเด็กเกเรไปด้วย เพื่อนที่เป็นต้นเหตุทำให้เด็กขาดเรียน มีดังนี้ (สุภาพ กาละปลูก, 2544 : หน้า 13)

1. เพื่อนเสเพล จะชวนกันไปหมกมุ่นกับอบายมุข ไปติดยาเสพติด เล่นการพนัน เด็กจะไม่มีเวลาเรียนหนังสือ หรือไปเรียนก็จะไม่รู้เรื่อง
2. เพื่อนเกเร ร่วมมือกันรังแกเพื่อน ถูกทางวิทยาลัยทำโทษ จึงไม่กล้ามาวิทยาลัย หรืออาจโดนเด็กนักเรียนที่โตกว่าทำร้ายร่างกาย ทำให้เด็กไม่อยากมาวิทยาลัย

5. ด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 137-142) ได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมทางสังคมไม่ดี ชักนำให้เด็กเสีย ฝึกฝนในอบายมุข บางแห่งเป็นแหล่งมั่วสุม การพนัน อบายมุขต่างๆ สถานเริงรมย์ต่างๆ เด็กจะเอาอย่างผู้ใหญ่ จากรุ่นพี่ เมื่อเด็กเห็นผู้ใหญ่มั่วสุมกัน

เด็กก็จะไปอยู่ด้วยนานๆ เข้าเด็กก็เริ่มเล่นการพนัน และเห็นว่าสนุกกว่าการไปวิทยาลัย จนลี้มไปวิทยาลัยและ ไม่อยากไปวิทยาลัยได้ เห็นสิ่งยั่วยวนดีกว่าการเรียนหนังสือ นอกจากนี้ในบริเวณบ้านที่เด็กอาศัยอยู่ มีเด็กที่ไม่ เรียนหนังสือ ก็มักจะชวนกันไปเที่ยวเตร่ จนเด็กที่เรียนหนังสือ จะเห็นว่าการที่ไม่เรียนมีอิสระ ไปไหนก็ได้ ไม่มี ใครบังคับไม่มีกฎเกณฑ์เหมือนวิทยาลัยจึงประพฤติตนในทางที่ไม่ดีได้

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2544, หน้า 19) กล่าวว่า สื่อมวลชน ในการเผยแพร่สื่อ ต่างๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต วิทยุกระจายเสียง มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวัน มาก โดยมีทั้งผลดีผลเสีย ถ้าเผยแพร่สิ่งที่มีประโยชน์ ผู้รับสื่อก็ได้ความรู้ใหม่ๆ ถ้าเผยแพร่ในสิ่งที่ไม่มีความประโยชน์ ก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี

6. เทคนิคการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การเปลี่ยนพฤติกรรมในเด็กโดยใช้พฤติกรรมบำบัด สามารถนำไปใช้ได้ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนโดย อาจใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

6.1 จัดสิ่งแวดล้อม สร้างบรรยากาศให้เหมาะสม เช่นเวลาเรียน ควรปิดโทรทัศน์ ไม่ควรมี สิ่งรบกวน

6.2 ใช้สิ่งกระตุ้น ตัวกระตุ้น ที่ช่วยส่งเสริม สร้างแรงจูงใจ เช่นรูปนักกีฬาที่ชื่นชอบ ช่วยกระตุ้น ให้ฝึกซ้อมกีฬา ตารางการดูหนังสือ ช่วยกระตุ้นให้อ่านหนังสือ

6.3 การสร้างเงื่อนไข เช่น จะดูโทรทัศน์ได้เมื่อทำการบ้านเสร็จแล้วเท่านั้น

6.4 ใช้รางวัล เมื่อทำดี มีรางวัล อาจเป็นคำชม สิ่งของ เงิน หรือโอกาสพิเศษ หรือ ใช้รางวัลที่เป็นแต้ม ที่สามารถสะสมมากขึ้นเพื่อแลกเป็นรางวัลที่ใหญ่ขึ้น

6.5 แก้ไขด้วยการทำซ้ำ เช่น ล้างจานไม่สะอาดก็ให้ล้างจานไปอีก 5 วัน เขียนคำที่ผิดให้ถูกต้อง บนกระดาน 100 จบ

6.6 ดัดพฤติกรรม ค่อยๆฝึกหรือแก้ไขพฤติกรรมทีละน้อย เช่น การสอนให้สวมเสื้อ เริ่มจาก การ ฝึกใส่กระดุม

6.7 เป็นแบบอย่างที่ดี และต้องมีพื้นฐานความสัมพันธ์ที่ดีมาก่อน

6.8 ใช้สิ่งทดแทน หรือใช้น้ำดีไล่น้ำเน่า หากกิจกรรมที่ดี มาทดแทน หรือเบนความสนใจไปจาก กิจกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น เล่นกีฬาแทนที่การเล่นเกม ให้โอกาสช่วยเหลือคนอื่นแทนการแกล้งน้อย

6.9 ลงโทษ การทำให้เกิดความไม่พอใจเมื่อทำความผิด เช่น การตี ตัดรางวัล ตัดโอกาส เพื่อไม่ให้ทำความผิดอีก การใช้ควรรระมัดระวัง อาจเกิดผลเสียตามมาได้มาก ต้องมีการตกลงกันล่วงหน้า

6.10 ถอนพฤติกรรม ลดการลงโทษ ดุคำ ที่ไม่ได้ผล และยังทำให้พฤติกรรมนั้นยังคงมีอยู่

7. วัตถุประสงค์ของงาน

สแตรง (Strang , 1960 อ้างถึงใน สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์. 2533 : 9) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการ มอบหมายงานไว้ดังนี้

1. เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายาม ความคิดริเริ่ม ความเป็นอิสระ มีโอกาสใช้ ความคิดของตนเอง

- 2.ส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างจากการเรียนในโรงเรียนให้เป็นประโยชน์
- 3.เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนโดยทำกิจกรรม
- 4.สนับสนุนการเรียนรู้โดยมีการเตรียมตัวฝึกปฏิบัติ

กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 3) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบ้านไว้ดังนี้

- 1.เพื่อเพิ่มทักษะและประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว
- 2.เพื่อให้รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
- 3.เพื่อให้รู้จักตนเองเกี่ยวกับความถนัด ความสามารถ ความสนใจในการเรียนวิชานั้นๆ
- 4.เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในสิ่งที่เรียนรู้และทำให้กล้าตัดสินใจ
- 5.เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์
- 6.เพื่อให้มีวินัยรักการทำงาน มีความรับผิดชอบและรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
- 7.เพื่อปลูกฝังคุณธรรม รู้จักเสียสละ ช่วยเหลือสังคมและทำงานเป็นหมู่คณะได้
- 8.เพื่อให้ครูและผู้ปกครองสามารถสนับสนุน และช่วยเหลือในข้อบกพร่องต่าง ๆ ของนักเรียนที่

เกิดจากการเรียนการสอนได้

8. ทฤษฎีความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 359) กล่าวว่า ถ้าบุคคลใดได้ มองเห็นช่องทางหรือโอกาสที่ตนสามารถตอบสนองแรงจูงใจที่ตนมีอยู่แล้วก็จะทำให้ความพึงพอใจของเขาดีขึ้น หากฝ่ายบริหารจัดการให้คนงานได้มีโอกาสสนองแรงจูงใจของตนเองแล้ว ความพึงพอใจของคนทำงานจะสูงและผลงานก็จะดีตามไปด้วย ดังนั้นความพึงพอใจที่จะทำงานจะทำให้ผลงานออกมาในทิศทางที่ดีด้วย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545 : 143) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการทำงานเป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ซึ่งเป็นความสุขของบุคคลที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน และได้รับผลตอบแทนคือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายของ องค์กร อะไรก็ตามที่ได้มาจากความพึงพอใจของบุคคลสิ่งนั้นจะมีประสิทธิภาพเสมอ

9. ทฤษฎีแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นคำที่ใช้กันมากแต่บางครั้งก็ใช้กันไม่ค่อยถูกต้อง ความจริงแล้วแรงจูงใจใช้เพื่ออธิบายว่าทำไมอินทรีย์จึงการกระทำอย่างนั้นและทำให้เกิดอะไรขึ้นมาบ้าง คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere”(Kidd, 1973 : 101) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำบุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ (To move a person to a course of action) ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุกๆวงการ

โลเวลล์ (Lovell, 1980 : 109) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ”

ไมเคิล คอมแจน (Domjan 1996 : 199) อธิบายว่าการจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจูงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจูงใจให้กระทำหรือตื่นรนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เป็นประจำ การตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่างลักษณะของการตอบสนองสิ่งเร้าปกติคือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองสิ่งเร้าจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

10. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)

สกินเนอร์ (Skinner) กล่าวว่า "การเสริมแรง จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมซ้ำ และพฤติกรรมของบุคคลส่วนใหญ่ จะเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติ (Operant Learning) และพยายามเน้นว่า การตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ของบุคคล สิ่งเร้า นั้นจะต้องมีสิ่งเสริมแรงอยู่ในตัว หากลดสิ่งเสริมแรงลงเมื่อใด การตอบสนองจะลดลงเมื่อนั้น

ธอร์นไดค์ (Thorndike) ให้ข้อสรุปว่า การเสริมแรง จะช่วยให้เกิดความกระหายใคร่รู้เกิดความพอใจ และนำไปสู่ความสำเร็จ

งานวิจัยเกี่ยวข้อง

เนาวรัตน์ ภิญวีย์ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความเอาใจใส่ของครูเพื่อการแก้พฤติกรรมการขาดเรียนของนักเรียน กรณีศึกษา นายธรรต บุญนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 ” มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชื่อ นายธรรต บุญนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โดยได้ดำเนินการประสานงานกับฝ่ายปกครอง เรื่องการขาดเรียนของนักเรียน และติดต่อกับผู้ปกครองโดยตรง เพื่อเป็นการแจ้งให้ทราบถึงการหนีเรียนของบุตร ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี ผลการศึกษาพบว่า หลังจากได้เรียกนายธรรต มานั่งคุยสอบถามถึงสาเหตุของการหนีเรียน และครูได้ให้คำแนะนำชี้แนะ ติดตามผลการมาขาดเรียนของนายธรรตทุกวันและพบว่าผลการขาดเรียนน้อยลงกว่าเดิม

นายสันติพงษ์ พรหมยศ (2553:15) จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน พบว่าพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษามีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันโดยพฤติกรรมจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ ก่อนขึ้นเรียนคาบที่ 1 , คาบที่ 4 หรือช่วงเบรกที่ 1 , คาบที่ 7 หรือช่วงเบรกที่ 7 ช่วงที่ 1 นักศึกษามีพฤติกรรมมาโรงเรียนสายเกิน 7.30 โดยที่ไม่ได้รับประทานอาหารจากบ้าน และรอเพื่อนที่รับประทานอาหารเช้าทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย ช่วงที่ 2 นักศึกษามีพฤติกรรมคือ รับประทานอาหารเช้า เล่นกีฬา ทากการบ้าน ทาธุระส่วนตัว โดยมุ่งประเด็นไปที่การเล่นกีฬาเพราะ นักศึกษาจะเลิกเล่นกีฬาตามเสียงประกาศของโรงเรียนและใช้เวลาในการเดินจากสนาม ล้างหน้า จึงทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย ช่วงที่ 3 นักศึกษามีพฤติกรรมคือ รับประทานอาหารเช้า เล่นกีฬา ทากการบ้าน ทาธุระส่วนตัว โดยมุ่งประเด็นไปที่การเล่นกีฬาเพราะ นักศึกษาจะเลิกเล่นกีฬาตามเสียงประกาศของโรงเรียนและใช้เวลาในการเดินจากสนาม ล้างหน้า จึงทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย จากการสรุป

นักศึกษา 60 เปอร์เซนต์ เล่นกีฬาเป็นกิจกรรมสุดท้ายก่อนขึ้นเรียน จึงทำให้นักศึกษากว่า 60 เปอร์เซนต์ ขึ้นชั้นเรียนสาย

นันทกาญจน์ รัตนวิจิตร (2554:47) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบการเข้าห้องเรียนของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจและการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างระเบียบวินัยที่ดีให้แก่นักเรียน และให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น จากการศึกษาวิจัยพบว่า ภายหลังจากการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนรายวิชา ส31101 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 38 คน โดยการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจและการเรียนรู้เป็นระบบ พบว่านักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ในทุกด้านดีขึ้นตามลำดับ และในสัปดาห์ที่ 10 พบว่านักเรียนทุกคนมีความรับผิดชอบดีทุกด้าน มีบุคลิกภาพดีขึ้น ผลการปรับพฤติกรรมในครั้งนี้ทำให้นักเรียนทุกคนสามารถทำแบบทดสอบหลังหน่วยการเรียนรู้ทุกหน่วยผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด สรุปนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

กฤษฎ์ รุ่งโรจน์ (2552:5) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่องการศึกษาการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โดยการเสริมแรงทางบวก โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนโดยการเสริมแรงทางบวก จากการศึกษาวิจัยเรื่องพบว่า การให้เสริมแรงทางบวกคือ การให้รางวัลและคำชมเชย สามารถลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียน ทั้ง 3 คน ได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้รับรางวัลและคำชมเชยเป็นแรงเสริม จึงทำให้มีความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น เพื่อจะได้รางวัล หรือคำชมเชย จึงสามารถนำวิธีการนี้ไปใช้กับการปรับพฤติกรรมของนักเรียนคนอื่น ๆ ได้ต่อไป

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาชาย ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. 2/4 รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชาย ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. 2/4 รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ จำนวน 6 คน ได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร ไช้วิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายพีภัทร กุญจุและนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ภาระงานที่หลากหลาย
2. เงื่อนไข
3. ร้อยละ

วิธีการสร้างเครื่องมือ

1. จัดทำชุดภาระงานที่หลากหลายให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ออกแบบภาระงานอันหลากหลายตามความสามารถ
 - 1.2 กำหนดระยะเวลา
2. การสร้างแบบบันทึกการส่งงานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการส่งงาน เพื่อพัฒนาการเข้าเรียน โดยภาระงานที่หลากหลาย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 2.1 แบบบันทึกการส่งงาน
 - 2.2 แบบบันทึกการการอบรม
 - 2.3 การให้คำแนะนำ

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเริ่มจากการสร้างแรงจูงใจ ด้วยความภาคภูมิใจในตัวเอง กับภาระงานหรือผลงานที่ตนเองกระทำสำเร็จ และวิธีการประเมินผลงาน อัตราการส่งตามเงื่อนไขที่กำหนด ในจำนวนนักเรียน จำนวน 6 คน ได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุและนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ มีการใช้เกณฑ์ร้อยละประเมิน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ชี้แจงให้นักศึกษาทราบ
2. บอกเหตุผลความจำเป็นในการทำวิจัยและดำเนินการมอบหมายภาระงานโดยไม่ซ้ำกันของแต่ละคน
3. สังเกตและบันทึกพฤติกรรม
4. สืบค้นหาคำตอบ/แก้ไขปัญหา
5. ผู้สอนเข้าช่วยเหลือและแก้ปัญหา
6. ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษา ให้ข้อมูลเพิ่มเติม คำแนะนำหรือช่วยเหลือนำไปสู่การแก้ปัญหาและหาทางออกให้
7. สร้างเครื่องมือเพื่อวัดผลในการทำวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย
 - แบบบันทึกการสังเกต/แบบบันทึกการส่งงาน
 - ร้อยละ

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล เพื่อสรุปและเขียนรายงาน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการมอบหมายภาระงานให้แก่ นักศึกษาจำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละคนจะได้รับมอบหมายภาระกิจที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งที่เข้าเรียน ได้แก่ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุและนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ กำหนดต้องปฏิบัติภาระกิจให้สำเร็จและส่งภายในเวลาที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัย ได้ดำเนินการดังนี้

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน คือร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 คิดจากจำนวนนักเรียนที่ส่งงานตามระยะเวลาที่กำหนด โดยคิดคำนวณเป็นร้อยละ ของการส่งงานตรงเวลา โดยแบ่งเป็นส่งงานตามกำหนดระยะเวลา ส่งช้ากว่ากำหนดระยะเวลา และไม่ส่งงาน

1.2 นำค่าสถิติร้อยละ และค่าสถิติค่าเฉลี่ยของคะแนนในการส่งงานแต่ละสัปดาห์มาวิเคราะห์ ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ส่งงานตามเวลาว่ามีการพัฒนาพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ มีผล การเรียนดีขึ้นหรือไม่ โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

2. สูตรการคำนวณร้อยละ (หาค่าแต่ละสัปดาห์)

สามารถคำนวณได้จากสูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อมูลที่บันทึกได้} \times 100}{\text{จำนวนตัวอย่าง}}$$

การคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ ในแต่ละครั้งมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนไปในทางที่ดีขึ้น คิดเป็นกี่เปอร์เซ็นต์/ ครั้ง โดยการใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = n / N \times 100$$

เมื่อ n คือ จำนวนที่ต้องการเปรียบเทียบ

เมื่อ N คือ จำนวน ข้อมูลทั้งหมด

สูตรการคำนวณค่าเฉลี่ย (หาค่าแต่ละสัปดาห์)

สามารถคำนวณได้จากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

3. การคำนวณเพื่อเปรียบเทียบในแต่ละครั้งนักเรียนมีผลเฉลี่ยของคะแนนจากการส่งงานเพิ่มขึ้นหรือไม่คิดคะแนนเฉลี่ยเป็นกี่คะแนน/ครั้ง โดยการใช้สูตรคำนวณดังนี้

เมื่อ $\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$$\frac{\sum X}{n}$$

คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า
คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

ตารางแสดง พฤติกรรมการส่งงาน

ที่	ชื่อ สกุล	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	หมายเหตุ ร้อยละ
1	นายธนภัทร ศรีสวัสดิ์	/		/	/		/			50
2	นายรพีภัทร์ กุนจู	/		/	/		/			50
3	นายธีรภัทร มานหาเข็ม	/		/	/		/			50
4	นายอานัส โสณะมิตร	/	/	/		/		/	/	80
5	นายธนภัทร โષะวิเศษ	/	/	/	/	/	/	/	/	100
6	นายสรยุทธ มิตรน้อย	/	/	/	/	/	/	/	/	100
	รวม	6	3	6	5	3	5	3	3	70
	ร้อยละ	100	50	100	62.5	50	62.5	50	50	

จากตารางบันทึกการส่งภาระงาน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาชาย โดยใช้วิธีการ พุดคุยให้โอกาส เวลา เพื่อค้นหาสาเหตุ เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ขาดเรียน ไม่ส่งงาน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ ระหว่างการดำเนินการวิจัย สัปดาห์ที่ 6 - สัปดาห์ที่ 15 ปรากฏดังนี้

1. นักศึกษามีความสนใจในการเข้าเรียนและสามารถส่งภาระงานตามที่ได้รับมอบหมายจำนวน 3 คน
2. นักเรียนขาดความกระตือรือร้นไม่สามารถส่งภาระงานตามที่ได้รับมอบหมายจำนวน 3 คน
3. นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุนจู และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ มีพฤติกรรม การพูด และท่าทางอาการเหมือนมึนๆ เหมือนจะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ในทุกๆ ครั้งของการชี้แจงและบอกกล่าว

บันทึกการหนีเรียน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

[illegible]

จากตารางบันทึกการหนีเรียน พบว่า ปัญหาขาดเรียน หนีเรียน ไม่ส่งงาน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาชาย โดยใช้วิธีการ พุดคุย ให้โอกาส เวลา เพื่อค้นหาสาเหตุ เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การตลาด ขาดเรียน หนีเรียน ไม่ส่งงาน รายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัย อาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ ระหว่างการดำเนินการวิจัย สัปดาห์ที่ 6 - สัปดาห์ที่ 15 สามารถระบุสาเหตุที่ ของปัญหาดังนี้

1. นักศึกษาขาดความสนใจในการเข้าเรียน
2. นักศึกษาขาดความกระตือรือร้น
3. นักศึกษาต้องการความททาทาย

จากสาเหตุข้างต้นใช้วิธีการเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมคือ

1. พุดคุยกับ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุ และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ เพื่อหาทางออกของปัญหาการหนีเรียน
2. แนะนำ นายสรยุทธ มิตรน้อย นายธนภัทร โชะวิเศษ นายอานัส โสณะมิตร นายธีรภัทร มานหาเข็ม นายรพีภัทร์ กุญจุ และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ บอกกล่าว เพื่อชี้แจงแจ้งเรื่องผลเสียต่อการขาดเรียนใน คาบวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ให้นักศึกษาทราบ
3. สังเกต/บันทึก/ปรับสลับวิธีการ

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย มีนักศึกษาผ่านเกณฑ์ของอัตราการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ กำหนด ร้อยละ 80 นักศึกษาสามารถส่งงานตามเงื่อนไขที่กำหนด จำนวน 3 คน ได้แก่ นายสรยุทธ มิตร น้อย ร้อยละ 80 นายธนภัทร โชะวิเศษ ร้อยละ 80 และนายอานัส โสณะมิตร ร้อยละ 80 ส่วนนายธีรภัทร มานหาเข็ม ร้อยละ 50 นายรพีภัทร์ กุญจุ ร้อยละ 50 นายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ ร้อยละ 50 ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจาก นายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ และนายรพีภัทร์ กุญจุ มีพฤติกรรมขาดความกระตือรือร้น มีกิริยาท่าทาง แปลกๆ บางครั้งมีลักษณะเหมือนไม่เข้าใจคำสั่ง สังเกตจากการส่งงานหรือปฏิบัติภาระกิจในแต่ละครั้งที่ มอบหมายภาระงาน โดยผู้ทำการวิจัยต้องใช้ความพยายามเกินกว่าปกติ น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้อง ทำการศึกษานักเรียนดังกล่าวในเชิงลึกต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยพบว่า

1. อาจารย์ที่ปรึกษาควรติดตามปัญหาของนักศึกษาในความปกครองของตนด้วยความกระตือรือร้นและเร่งด่วนคือ นายธีรภัทร มานฮาเซ็ม นายรพีภัทร์ กุนจู และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์
2. ควรประสานผู้ปกครองโดยด่วนเพื่อเร่งรับหาทางแก้ไขปัญหา
3. สังเกตในเชิงลึกสืบค้น เพื่อต้องการค้นพบปัจจัยอื่นๆ อันส่งผลให้ นายธีรภัทร มานฮาเซ็ม นายรพีภัทร์ กุนจู และนายธนภัทร ศรีสวัสดิ์ มีพฤติกรรมตรงกันข้ามกับร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทำวิจัย
4. ควรจัดให้มีการส่งต่อเพื่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม
5. ติดตามผลอย่างใกล้ชิด
6. กระทำการในเชิงลับเพื่อแรงเสียดทานจากนักศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ค้นหาสาเหตุที่จริงของปัญหา
2. ขยายเวลาในการทำการวิจัย
3. ร่วมมือแก้ไขปัญหาย่างจริงจัง

บรรณานุกรม

การเรียนรู้ (สุราษฎร์ พรหมจันทร์, 2555 :หน้า 2-5)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544,หน้า 17-18)

ระเบียบของวิทยาลัยเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบ (มหศักดิ์ ร่วมรักษ์, 2540: หน้า 4-5)

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 138-139)

สุภาพ กาละปลูก (2544 , หน้า 13)

สแตรง (Strang , 1960 อ้างถึงใน สุขติ ตั้งทรงสวัสดิ์. 2533 : 9)

ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 359